

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.281/2023/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda neve (eljáró ügyvéd: dr. Magyari-Horváth Brigitta) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Készenléti Rendőrség (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő r. alezredes jogi előadó
A per tárgya:	teljesítményértékeléssel és minősítéssel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 31.K.705.823/2021/14. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 101.600 (százegyezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. január 1. napjától 2020. szeptember 24. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: időszak1) az alperes Főosztály1 Osztály1 hivatásos állományú tagjaként rendőr zászlós rendfokozatban helyszínbiztosító, majd a 2020. szeptember 25. napjától 2020. december 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: időszak2) a Osztály2on személybiztosító beosztásban teljesített szolgálatot.

[2] Az alperes az időszak1 és időszak2 vonatkozásában két teljesítményértékelést készített, melyben az időszak1-re egyéni teljesítménykövetelmények tekintetében 75%, a kompetencia alapú munkamagatartás tekintetében 76,75%; az időszak2-re az egyéni teljesítménykövetelmények tekintetében 52%, a kompetencia alapú munkamagatartás tekintetében pedig 48,79%, a teljes évre vonatkozóan 69,9%, „megfelelő szintű” összértékelést állapított meg. A felperes a teljesítményértékelést és a minősítést szolgálati panasszal támadta, amelyet az alperes határozatszám1 számú határozatával (a továbbiakban: határozat) elutasított.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében a 2020. évre vonatkozó teljesítményértékeléséről és minősítéséről szóló alperesi intézkedések megsemmisítését, és alperesnek a teljesítményértékelés és minősítés ismételt elvégzésére való kötelezését kérte. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 4. § (1)-(2), (4) bekezdéseire, 5. § (1)-(2) bekezdéseire, 8. §-9. §-aira, 111. §-112. §-aira, 113. § (1)-(3) bekezdéseire, a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I. 21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 10/2013. Korm. r.) 6. §-ára és 3. számú mellékletére, a belügyminiszter irányítása alatt álló egyes fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai teljesítményértékelésének ajánlott elemeiről, az ajánlott elemek alkalmazásához kapcsolódó eljárási szabályokról, a minősítés rendjéről és a szervezeti teljesítményértékelésről szóló 26/2013. (VI. 26.) BM rendeletre (a továbbiakban: 26/2013. BMr.), valamint az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. §-ára alapította.

[4] Álláspontja szerint a teljesítményértékelés valótlan ténymegállapításokat tartalmaz, tényekkel nem alátámasztott, szubjektív, irreális, megalapozatlan. A korábbi években minden esetben legalább „jó” minősítést kapott, a 2020. évi minősítése egyértelműen a nem teljesített tanulmányi szerződésével kapcsolatos kifogásokra vezethető vissza. Az értékelést készítő személy1 annak kézhezvétele előtt arról tájékoztatta, hogy a „kvótarendszer” miatt alul kell értékelnie, azaz nem a valós teljesítményét vették figyelembe. Az értékelés a Hszt. 112. § (1) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdését sérti, mivel a mérlegelés szempontjait nem tartalmazza, így annak okszerűsége sem állapítható meg. A minősítés, mint „jognyilatkozat” – az indokolás hiányára tekintettel – a Hszt. 8. § (1) bekezdése alapján semmisnek tekintendő; a 10/2013. Korm. r.-ben foglalt teljesítményértékelés módszertani követelményeinek sem felel meg, az abban meghatározott minősítési kritériumok nem kerültek figyelembevételre. Az alperes a valótlan minősítéssel a Hszt. 4. § (1) bekezdése szerint tilalmazott joggal való visszaélést is

megvalósította, mivel a teljesítményértékeléshez kötött pénzbeli juttatások tekintetében hátrányt szenvedett. Az objektív értékelés hiányában, a „kvóta”- rendszer alkalmazásával és a valós teljesítmény alulértékelésével az egyenlő elbánás követelménye is sérült.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen annak megalapozatlansága, másodlagosan a felperes joga vagy jogos érdeke közvetlen sérelmének hiánya miatt. Nézete szerint a felperes teljesítményét valós tények okszerű mérlegelésével értékelte, melyre vonatkozóan a határozat részletes indokolást tartalmaz. A felperest közvetlen jogsérelem nem érte, a jogai gyakorlásában, jogos érdeke érvényesítésében hátrányt nem szenvedett el. A 10/2013. Korm. r. 3. számú mellékletében felsorolt kompetenciaalapú munkamagatartások körében mérlegeléssel alakította ki az értékelését, mely nem volt irracionálisan szubjektív, az ott megállapítottak részletes indokolását a határozatból kitűnik. A korábbi évek értékelése nem volt figyelembe vehető, mivel az értékelés tárgya az adott évi munkateljesítmény, a jogszabályok pedig nem írnak elő olyan kötelezettséget, hogy azt az értékelőnek a korábbi évekhez viszonyítva kellene kialakítania. A „megfelelő” szintnél magasabb minősítés megállapításához a felperes semmilyen értékelendő körülményt nem adott elő, a minősítési szint megfelel a minősítés értékelési szempontrendszerének. A Kúria Kfv.VII.38.139/2019/7. számú ítéletére hivatkozással kifejtette, hogy az értékelésnek nem kellett valamennyi tény és körülményt tartalmaznia, elegendő azt kellő mértékben konkrét összefoglaló indokolással ellátni, ezen követelménynek teljes mértékben eleget tett. A felperes tanulmányi szerződésben vállalta, hogy középfokú komplex angol nyelvvizsgát szerez, azonban e kötelezettségének többszöri határidő módosítással sem tett eleget. A felperes a beosztásához szükséges alapvető elvárásokat teljesítette, azonban feladataihoz és a beosztásához kapcsolódó fejlődés nem volt nála tapasztalható.

Habitusából adódóan lassabban sajátított el új dolgokat, a feladatok végrehajtása során előfordult, hogy azokat nem ellenőrizte, szorgalma nem volt kiemelkedő, plusz feladatokra önként nem jelentkezett, a feladatait átlagosan végezte. A kihívásokat a beosztási követelményekhez mérten mérsékelten kezelte, aktivitása, reagálása az új helyzetekre, valamint a gyorsasága fejlesztésre szorult, ezért ezen területek vonatkozásában átlag alatti értékelést kapott. Motivációs szintje átlagos volt. A felperes tévesen hivatkozott a „kvótarendszerre” is, a minősítése nem ez alapján, hanem a jogszabályok figyelembevételével készült. A kompetencia alapú munkamagatartás értékelési tényezői előtte ismertek voltak, az minden hivatásos állományú személy esetében azonos.

Az elsőfokú bíróság döntése és jogi indokai

[6] Az elsőfokú bíróság az időszak1-re és az időszak2-re vonatkozó teljesítményértékelést és a 2020. évi minősítést megsemmisítette, és az alperest a teljesítményértékelés és minősítés ismételt elvégzésre kötelezte. Döntését a Hszt. 4. § (1) bekezdésében, 111. § (1)-(3), (4) bekezdéseiben, 112. § (1) bekezdésében, 113. § (2)-(3) bekezdéseiben, a 10/2013. Korm. r. 2. § (1) bekezdésében, 4. § a)-c), g), l)-n) pontjaiban, 15. § (1)-(2) bekezdéseiben, 17. § (1)-(2) bekezdéseiben, valamint a 26/2013. BMr. 2. §-ában foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy a minősítésre vonatkozó garanciális szabályok

megsértése, valamint az ahhoz kapcsolódó juttatások, szakmai előmenetel, más szervezethez való pályázás a felperes jogát vagy jogos érdekét, azaz közvetlen jogsérelmét megalapozza. Az okirati bizonyítékok és a perben meghallgatott személyl tanúvallomása alapján megállapította, hogy a teljesítményértékelés eredményei és a minősítés egyes megállapításai objektív tényekkel nem támaszthatók alá, illetve az értékelő szubjektív megítélése sem tárgyilagos, mivel az utóbbinak a felsővezetői utasítás, és az abban meghatározott keretszámok („kvótarendszer”) nem képezi a részét. Az értékelés minőségi keretszámokhoz történő igazításával a szubjektív megítélés jogszabályi felhatalmazása sérül, illetve torzítja a teljesítményértékelést, mivel az értékelőt a minősítésnél rákényszeríti, hogy ne a valós teljesítményhez, hanem a meghatározott keretszámhoz alkalmazkodjon. A perben nem nyert bizonyítást, hogy a teljesítményértékelés és a minősítés, valamint a határozat a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelt, ezzel szemben a felperes eredményesen igazolta, hogy a „kvótarendszer” alapján az alacsonyabb kategóriába történő sorolása ahhoz vezetett, hogy az értékelések és minősítések szükségképpen nem a jogszabályok maradéktalan betartásával, hanem egy, a jogszabályok által semmilyen szinten nem alátámasztott szisztéma szerint zajlottak. Emiatt a felperes értékelésére nem a valós teljesítménye alapján került sor. Megállapította, hogy az időszakl vonatkozásában a minősítés szöveges értékelést nem tartalmaz. A Kúria Kfv.VII.38.139/2019/7. számú ítéletére, a Hszt. 112. § (1) bekezdésére, a 26/2013. BMr. 10. §-ára és 11. § (1) bekezdésére hivatkozással mindezt olyan fokú, az ügy érdemére kiható jogszabálysértésnek tekintette, mely a határozat megsemmisítését vonta maga után. Az új eljárásra előírta, hogy az alperesnek a felperes teljesítményértékelését és minősítését a „kvótarendszertől” függetlenül, a tényleges teljesítmény és az előre meghatározott mérlegelési szempontok alapján, valós adatokra alapítottan 30 napon belül ismételt el kell végeznie.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésének megsértésére alapította. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytelenül, nem összességében értékelte, ítélete ellentmondásos. A felperes teljesítményértékelése és minősítése okszerű mérlegelésen alapult, annak megállapításait személyl tanúvallomásával alátámasztotta, melynek egyes részeit az elsőfokú bíróság kiemelten értékelte, más esetben azt figyelmen kívül hagyta. E körben hangsúlyozta, hogy nem kizárólag a tanulmányi szerződés nemteljesítése okán értékelte a felperest megfelelő szintre.

A határozat megfelelő indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a felperes milyen követelményrendszer alapján kapta a minősítését. A tanúvallomás a felperes személyiségjellemzőiről, munkavégzéséről részletes leírást adott, mely a teljesítményértékelésben és a minősítésben foglaltaknak megfelelt, ezáltal az objektívnek tekinthető, illetve a felperes 2020. évben nyújtott teljesítményével összhangban áll. Nem vitatva a „kvótarendszer” meglétét, arra hivatkozott, hogy a minősítés a jogszabályi előírások maradéktalan betartásával készült, önmagában a „kvótarendszer” megléte nem jelenti azt, hogy a teljesítményértékelés folyamatába a valótlan értékelés be lenne építve.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tanúvallomásban foglaltakat helytállóan értékelte, melyből egyértelműen megállapítható, hogy őt a „kvótarendszer” miatt le kellett értékelni, ami eleve nem lehetett jogszerű. A fellebbezés csupán általános hivatkozásokat tartalmaz, konkrét bizonyítékokat nem ad elő arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú bíróság által végzett bizonyítékok értékelése miért helytelen. Maga az értékelést készítő tanú nyilatkozta, hogy parancsba kapta értékelésének lerontását, melyhez hibát kellett találnia. A 10/2013. Korm. r. 4. § c) pontja szerinti valós, objektív tényeken alapuló értékelés róla nem készült. A teljesítményértékelés és a minősítés tartalmi oknál fogva is érvénytelen, mivel az szöveges indokolást nem tartalmazott, így a mérlegelés szempontjai és okszerűsége nem állapítható meg. A kereseti kérelmében foglaltakat megismételve hivatkozott az értékelés módszertanától való eltérésre, az előzetes megbeszélés hiányára, a rendeltetésszerű joggyakorlás elvének, illetve az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a megtámadási kereseti kérelem tekintetében a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével jogszerűen semmisítette meg a felperes 2020. évre vonatkozó teljesítményértékelését és minősítését, és kötelezte az alperest e körben új eljárásra.

[11] Az alperes a fellebbezését kizárólag a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésére alapította, az elsőfokú ítélet egyéb megállapításait – a bizonyítékok mérlegelésének jogszerűségén túl – nem támadta, így azokat az ítéltábla érdemben nem vizsgálhatta. Az ítéltábla kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a „kvótarendszer” működtetéséhez kapcsolható, objektív tényekkel nem alátámasztott és a szubjektív mérlegelést csorbító minősítés megállapításán túlmenően a teljesítményértékelést és a minősítést az indokolási kötelezettség elmaradása miatt is jogellenesnek találta. A Hszt. 8. § (1)-(2) bekezdéseire, 9. § (1) bekezdésére, a 26/2013. BMr. 10. §-ra és 11. § (1) bekezdésére, valamint a Kúria precedens értékű döntésére hivatkozással kifejtette, hogy az indokolási kötelezettség elmaradása – az egyéb körülmények vizsgálata nélkül is – abszolút hatályon kívül helyezési indok. Ebből következően – a Kp. 108. § (1) bekezdésében meghatározott korlátozott felülvizsgálati jogkörre tekintettel – az elsőfokú ítélet megváltoztatására abban az esetben sem lett volna lehetőség, ha a fellebbezésben foglaltakkal az ítéltábla esetlegesen egyetért.

[12] A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyítéktértékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének vizsgálatára terjedhetett ki.

Szükséges kitérni arra is, hogy a jogalkotó a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvitákat a Kp. szabályozási rendszerébe utalta, melynek következtében a bizonyításra a Pp. szabályait a Kp. XIV. fejezetében foglalt eltéréssel kell alkalmazni. A Kp. 78. § (2) bekezdése a bizonyítékok értékelésére önálló – a Pp. 279. § (1) bekezdésével lényegében tartalmilag azonos – rendelkezést tartalmaz, ennél fogva nem volt akadálya annak, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezés ezen érvelését vizsgálja.

[13] Amennyiben az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát, továbbá az értékelés és a mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, és mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélet ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[14] Az ítéltábla kiemeli, hogy a Hszt., a 10/2013. Korm. r. és a 26/2013. BMr. vonatkozó rendelkezései adják meg a teljesítményértékelés és minősítés alapvető jogszabályi keretét. A teljesítményértékelés során az értékelő vezető az értékelt személy munkájának értékelését végzi az előzetesen megadott szempontok alapján, majd a teljesítményértékelésen alapuló minősítésben e személy munkájára tesz megállapításokat. Mivel a Hszt. 112. § (1) bekezdése szerint a tárgyévet lezáró egyéni teljesítményértékelés szöveges indokolással kiegészítve adja az értékelt tárgyévre vonatkozó minősítését, e tekintetben elvárás, hogy az indokolást tartalmazzon. Mint minden indokolással ellátandó munkáltatói intézkedéssel, úgy a minősítéssel szemben is alapvető követelmény, hogy az indokolás valós, okszerű és világos legyen, ugyanakkor e kötelezettség a kellő mértékű, konkrét összefoglaló indokolással is teljesíthető. Az értékelő vezetőnek nem kell az értékelés, illetve megállapítás alapját képező valamennyi tényről rögzíteni, mert az az évenként végzendő értékelési tevékenységet teljesen ellehetetlenítené. Mivel a Hszt. 113. § (2) bekezdése szerint a minősítés megállapításai ellen, a teljesítményértékelés egyes elemeire is kiterjedően lehet szolgálati panaszt előterjeszteni, elegendő, ha a munkáltató a megállapításait, illetve értékelését a perben tényekkel tudja igazolni. A bizonyításra a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. szabályai az irányadók, amellet a Kp. 79. § (1)-(2) bekezdéseinek rendelkezései is érvényesülnek.

[15] A másodfokú bíróság rögzíti, a perben nem volt vitatott, hogy az alperes a teljesítményértékelés és a minősítés elvégzésére bevezette a „minőségi keretszámok” meghatározása után történő teljesítményértékelés rendszerét (ún. „kvótarendszert”), azonban annak joghatásait tekintve a peres felek eltérő nyilatkozatokat tettek és különböző álláspontra helyezkedtek.

[16] Az elsőfokú bíróság azért semmisítette meg a felperes által támadott teljesítményértékelést és minősítést, mert a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján úgy ítélte meg, hogy a „kvótarendszeren” alapuló teljesítményértékelés a Hszt., a 10/2013. Korm. r., valamint a 26/2013. BMr. garanciális szabályait sérti, és a minősítés előre meghatározott eredményéhez kötöttsége az értékelő vezető szubjektív értékítéletét is szükségképp torzítja. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett jogi érvelésével az ítéltábla is teljesen egyetért. Az előre meghatározott eredményhez kötött minősítés nem lehet objektív tényeken alapuló, az ehhez igazított egyes kötelező elemek értékelése pedig nem lehet valós és okszerű. Szintén helytálló hivatkozással emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy a teljesítményértékelés során a munkáltatónak a teljesítmény mérése alapjául szolgáló tényeket meg kell jelölnie, az értékelő vezető szubjektív megítélésére kizárólag abban az esetben kerülhet sor, amennyiben mérhető mutató nincs (Kúria Kfv.38.139./2019/7. számú ítélete). Az ítéltábla arra is rámutat, hogy a bizonyítékok mérlegelésén alapuló döntést önmagában nem teszi jogszerűtlenné az a körülmény, hogy a beszerzett bizonyítékok – jelen esetben a tanúvallomás – egy része esetlegesen a minősítés egyes megállapításait alátámasztják, ugyanis az egyéni értékelés minden elemére kiterjedően teljesülnie kell annak a feltételnek, hogy az valós és objektív tényeken alapul, melynek hiányában a teljesítményértékelés és minősítés egészét nem lehet jogszerűnek tekinteni.

[17] Okszerűen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy kereset Kp. 88. § (1) bekezdés b) pontja alapján történő elutasítására nem kerülhetett sor, mivel az a körülmény, hogy a teljesítményértékelés és minősítés a felperes által valósnak, tényszerűnek és objektívnak tekintett „jó” értékelési-minősítési fokozat helyett „megfelelő” fokozattal került kiállításra, a rá vonatkozóan lefolytatott teljesítményértékelés és minősítés során az alperes által elkövetett jogszabálysértésben jelentkező közvetlen jogos érdeksérelmet okozott számára. Az alperes ezzel ellentétes állítását fellebbezésében nem indokolta meg, általános jelleggel – tévesen – hivatkozott a keresetösségi jog hiányára. A fentiek szerint ugyanis a felperes nem olyan kérdés tekintetében támadta a közigazgatási cselekményt, mely kérdés anyagi jogi jogosultságát vagy jogos érdekét közvetlenül nem érinti; a rá vonatkozóan kibocsátott teljesítményértékelés és minősítés jogszerűségéhez közvetlen jogos érdeke fűződik.

[18] Az ítéltábla a fent kifejtettekre figyelemmel, a rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság – a bizonyítékok egyenként és összességükben történő értékelése során – megfelelően mérlegelt, jogszerűen semmisítette meg a vitatott munkáltatói intézkedést, az alperes ezzel ellentétes érvelése nem foghatott helyt.

[19] Az ítéltábla az alperes által kiemelten hivatkozott tanulmányi szerződésből eredő kötelezettség nemteljesítésével kapcsolatban az alábbiakra mutat rá. A tanulmányi szerződés a felek között kötelmi jogviszonyt keletkeztet, és az abban foglalt kötelezettség megszegését a szerződés rendelkezései alapján kell megítélni. A Hszt. 132. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy nem köthető tanulmányi szerződés, ha a tanulmányok elvégzésére a munkáltatói jogkört gyakorló előljáró a hivatásos állomány tagját kötelezte. A tanulmányi szerződés a felek szabad akaratából jön létre, az annak nemteljesítéséből eredő jogkövetkezményeket nem lehet a Hszt. 111. § (1) bekezdése alapján a hivatásos szolgálatellátási, magatartási és egyéni követelmények között számon kérni és értékelni; az

egyéni teljesítményértékelés a tanulmányi szerződésből eredő kötelezettségekre nem terjedhet ki. Az alperes tehát jogellenesen járt el akkor, amikor a tanulmányi szerződésből eredő kötelezettségek nemteljesítését az egyéni teljesítményértékelés tárgykörébe vonta.

[20] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére; annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel arányban állónak ítélte. A felperes részére az elsőfokú bíróság az általa igényelt perköltséget megítélte, így arról a fellebbezési eljárásban nem kellett rendelkezni.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. január 23.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.

előadó bíró

dr. Koós Szabolcs

bíró